

«Una novel·la turbulenta, emotiva, brillant
i dolorosament honesta.» (Goodreads)

fanbooks

Fanbooks

Títol original: *The Honest Truth*

© Dan Gemeinhart, 2015

© de la traducció, Joan Josep Mussarra, 2016

© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: setembre del 2016

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.

ISBN: 978-84-16297-96-2

Dipòsit legal: B. 14.163-2016

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL

1

**QUILÒMETRES
PER
RECÓRRER:
423**

LA MUNTANYA EM CRIDAVA. Hi vaig haver d'anar. Havia de fer-ho. I no em calia ningú més.

Vaig ajustar les corretges de la motxilla i vaig obrir amb el peu la porta mosquitera de casa.

—Vine, Beau! —vaig cridar, sense que la veu em tremolés gens ni mica. Era forta. Com jo.

El Beau va sortir disparat per la porta. Em remenava la cua contra les cames. Es va posar a ballar sobre les potes de davant en el porxo, els seus ulls de colors diferents em somreien, la llengua li penjava alegrement. Em vaig ajupir i el vaig gratar rere les orelles de la manera que li agradava, de la manera que només jo sabia.

—Tu sempre a punt per sortir a passejar, oi, noi?

Va esbufegar un sí.

—Doncs bé —vaig dir tot agafant la bossa grossa de viatge—, prepara't perquè això serà sensacional. La passejada més llarga que et puguis imaginar. Aquesta és la veritat.

Vaig tancar la porta de cop i no vaig mirar enrere. No pensava en la clau. Potser no tornaria mai més.

Vaig tenir el Beau enganxat a la cama durant els deu minuts de camí fins a l'estació. La càmera em penjava del coll, es gronxava i em donava cops a l'estómac. En veure l'estació, em vaig amagar rere una cantonada i em vaig ajupir en un carreró. Ara respirava amb un esbufec nerviós.

—Ja hi som, Beau, ara fes-ho tal com ho havíem practicat. —Vaig obrir la cremallera de la bossa de viatge. A dins no hi havia res. Vaig donar uns copets a l'interior—. Vinga, Beau. Fica't a dins.

El Beau s'hi va ficar, es va cargolar i es va moure un parell de cops, i al final es va quedar quiet al fons. Va alçar els ulls per mirar-me.

—Déu meu, que bon gos que ets —li vaig xiuxiuejar. Ell intentava remenar la cua dins la bossa. Em vaig treure una galeta de la butxaca i ell me la va prendre de la mà amb una sola mossegada.

Vaig tancar la cremallera gairebé del tot. El Beau s'havia quedat dins la bossa, a les fosques. Em vaig aixecar. Ara sentia el pes del Beau a l'espatlla. Vaig haver de fer més força.

—Quina sort que no siguis un santbernat —vaig dir en veu baixa a la bossa de viatge, i després vaig tornar a girar per la cantonada per apropar-me a la taquilla.

L'home de la finestreta estava llegint una revista. Em va mirar de reüll. Vaig posar-me bé la gorra de beisbol de color vermell viu i em vaig aclarir la veu.

—Voldria dos bitllets —vaig dir-li.

—D'autobús o de tren?

—D'autobús. Per anar a Spokane.

—Que estàs sol?

La paraula «sol» em va sonar com el clonc d'una campana rovellada. Em vaig llepar els llavis.

—El meu pare és al lavabo —vaig respondre-li—. M'ha donat els diners per als bitllets.

L'home va fer que sí amb el cap i va badallar. Gandul com tothom. Ja hi comptava, amb això.

—Molt bé. Un adult i un nen. De Wenatchee a Spokane. Són quaranta-quatre dòlars.

Vaig treure els diners de la butxaca de la meva jaqueta blava i els hi vaig donar.

—L'autobús sortirà d'allà. D'aquí a deu minuts.

Vaig anar amb els bitllets cap a on m'havia indicat. Un parell d'autobusos escalfaven motors al costat del revolt. En un hi havia un rètol que deia «Spokane», igual que en els meus bitllets. Vaig mirar enrere. L'home de la finestra tornava a llegir la revista. Vaig passar de llarg de l'autobús i vaig tombar per la cantonada de l'edifici.

Fins a l'andana.

Vaig continuar caminant fins a la renglera de cadires sota cobert que havia vist quan feia els meus plans. Les de darrere tenien el contenidor d'escombraries encadenat, i quedaven molt amagades. Vaig escapolar-me fins al contenidor, i després de mirar al voltant per assegurar-me que ningú no em veia vaig treure'm la jaqueta blava i la vaig llençar a dins. La gorra vermella i els dos bitllets d'autobús van seguir el mateix camí. Vaig treure

la gorra de llana de color verd fosc que duia a la motxilla i me la vaig posar.

En girar-me per marxar, vaig notar alguna cosa dins la butxaca. Amb la respiració tremolosa, vaig treure'n el rellotge. Era un rellotge de butxaca passat de moda, de plata, amb l'esfera de vidre rodona. Un regal del meu avi mort. Em vaig mossegar el llavi. Amb força. Sentia el tic-tac a la mà. *Tic-tac, tic-tac*. El temps. Se m'acabava.

Hi ha una cosa que no entenc: com es pot portar a sobre un objecte que et recorda que la vida se t'està acabant.

Vaig llançar el rellotge a terra amb totes les forces de què vaig ser capaç. Va espetegar en el formigó. El vidre es va esquerdar, però sense trencar-se del tot. Vaig serrar les dents i vaig trepitjar-lo amb força, amb tanta força que el peu em va fer mal. El vidre havia quedat destrossat, i llavors vaig tornar a trepitjar-lo, i les agulles es van doblegar. I vaig trepitjar-lo una vegada més, i una altra.

Vaig aixecar un altre cop el peu però vaig sentir que el Beau grinyolava dins la bossa. Jo respirava amb dificultat, amb alenades ràpides i violentes, i començava a tenir ganes de vomitar. Un dolor agut havia començat a fúrgar-me dins del cap. El Beau tornava a grinyolar.

—No passa res, Beau —li vaig dir, panteixant. I vaig posar el peu a terra. Anava a collir el rellotge i llençar-lo al cubell, però em vaig aturar. Vaig mirar el contenidor, vaig mirar el rellotge destrossat. En aixecar-me vaig sentir la càmera contra el cos. La vaig agafar amb totes dues mans i vaig fer una foto de les peces de rellotge trenca-

des que s'havien escampat sobre l'andana. Després les vaig empènyer amb el peu rere el cubell d'escombraries.

En passar la cantonada vaig veure el tren que s'esperava. Era esvelt i platejat, i en sortia una remor com de terratrèmol dins d'una ampolla. Vaig buscar a la butxaca de la dessuadora grisa fins a trobar-hi el bitllet de tren, el mateix que havia demanat per Internet la nit abans amb la targeta de crèdit que havia robat de la bossa de la mare. Vaig sentir una mena d'estrebada en el ventre.

—Vas a Seattle? —em va preguntar la dona que em picava el bitllet. Vaig fer que sí amb el cap i vaig pujar al tren. No volia que em recordés—. Hi vas tot sol? Vols que t'ajudi amb la bossa?

Vaig haver d'esforçar-me per no fer-li una mala mirada.

—No —vaig dir sense girar-me, i vaig pujar els graons fins dalt del vagó. El pes del Beau feia que les cames i els dits em cremessin.

El tren anava gairebé buit i vaig poder col·locar-me en un seient del fons on no hi havia ningú. A l'altra banda de la finestra hi havia Wenatchee, la llar que estava a punt d'abandonar. El cel s'enfosquia. Els edificis baixos i els magatzems que hi havia al voltant de les vies projectaven ombres llargues. Els núvols eren foscos i pesants. S'acostava una tempesta, igual que s'apropava la nit.

En algun racó d'aquella foscor hi havia la Jessie, la meva millor amiga. I la mare, i el pare. Els veia les cares, surant dins el cap. No sabien que jo marxava. No tenien ni la més petita idea d'on anava. No podrien trobar-me. No podrien ajudar-me.

Vaig parpellejar i vaig fer que no amb el cap.

—No els necessito —vaig xiuxiuejar, tot mirant de reüll la ciutat, les ombres—. No necessito ningú.

Potser era cert, però les meves paraules sonaven més mesquines que no pas fortes, i això no m'agradava. Vaig tocar el vidre fred amb els dits, amb la mirada perduda en la llunyania, en direcció a la casa buida on tornarien els meus pares.

—Em sap greu —deia amb veu encara més baixa—. Em sap greu.

Vaig treure una llibreta petita i un bolígraf d'una butxaca de la motxilla. Després de passar les pàgines on tenia apuntats els deures i tot de gargots, vaig obrir la primera que hi havia en blanc, i vaig aturar-me a pensar un minut. Buscava a tentines dins del meu propi cap les paraules adequades per al moment. Em va venir una idea, lenta i tímida. Vaig fer que sí amb el cap. Després de comptar un parell de vegades amb els dits, vaig moure la boca en silenci per formar les paraules. Només llavors les vaig escriure.

Vaig sentir que a fora cridaven:

—Tothom al tren!

I vaig sentir el grinyol i el cop final de la porta que es tancava.

Vaig contemplar les paraules que havia escrit al paper. Tres ratlles:

Marxo de casa.

Nou viatge, nou camí.

Vers les muntanyes.

Vaig ficar la mà dins la bossa de viatge que havia deixat al meu costat, sobre el seient, per buscar-li el cap del Beau. Em va llepar els dits. Tenia la llengua humida i l'alè càlid. La sensació era agradable. La sensació que et transmet un amic. Vaig gratar-lo rere les orelles, fent el cor fort per no plorar. Vaig haver d'esforçar-me molt per recordar que no tenia por. De coses tan enormes...

Amb el cap repenjat al respatllet, intentava no pensar en res més, només en les muntanyes.

Faltaven dues hores perquè la meva mare arribés a casa.

Passarien unes altres dues hores i la policia sortiria a buscar-me.